

En Bise

om

den skotske Oberst Zinklar, som tillige med fjorten
Hundrede Mand blev slaget af de norske
Bønder i Guldbrandsdalen.

af

Edvard Storm.

V box 12:342

Zinklars Vise.

(Synes paa egen Melodi).

Herr Zinklar drog over salten Hav,
Til Norrig hans Cours monne stande;
Blandt Gulbrands Klipper han fandt sin Grav,
Der vanted saa blodig en Pande.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa
For Svenske Penge at stride:
Hjelp dig Gud! du visselig maa
I Græffet for Nordmanden hvide,

Maanen skinner om Natten bleg,
De Bover saa sagtelig trille:
En Havfrue op af Vandet steeg,
Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

Vend om, vend om, du Skotske Mand!
Det gielder dit Liv saa fage,
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Ret aldrig du kommer tilbage.

Leed er din Sang, du giftige Trolde!
Altidens du spaaer om Ulykker,
Fanger jeg dig engang i Vold
Jeg lader dig hugge i Stykker.

Han seiled i Dage, han seiled i tre
Med alt sit hyrede Følge,
Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
Jeg vil det ikke fordølge.

Bed Romsdals Ryster han styred til Land
Erklærende sig for en Fiende,
Ham fulgte fiorten hundrede Mand*)
Som alle havde ondt i Sinde.

*) Jeg har hørt forskellige Meninger om Skotternes Antal.

De skiendte og brændte hvor de drog frem,
Al Folket monne de krænke,
Olbingens Usmagt rørte ei dem,
De spottet den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smilede;
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kiernen af Landet tilede.

Baunen lyfte og Budstikken løb
Fra Grande til nærmeste Grande,
Dalens Sønner i Skul ei trøb
Det maatte Hr. Zinklar fande.

Soldaten er ube paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare;
Forbandet være det Riddings Drog,
Som nu sit Blod vil spare!

De Bønder af Vaage, Læssøe og Lom,
Med skarpe Dyer paa Nakte
I Bredeboigd tilsammen kom,
Med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Vide der løber en Stie,
Som man monne Kringen falde,
Laugen*) skynder sig der forbi,
I den skal Fienderne falde.

Riflen hænger ei meer paa Bæg,
Hift sigter graahærbede Skytte,
Nokken**) opløfter sit vaade Skieg
Og venter med Længsel sit Bytte.

*) En bekjendt Elv i Gulbrandsdalen.

**) Flodguden.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Det første Stub Hr. Zinklar galdt,
Han brøled og opgav sin Ande;
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
Gud frie os af denne Baande!

Frem Bønder! Frem i Norske Mænd!
Slaaer ned, slaar ned for Køde!
Da ønsked sig Stotten hjem igjen,
Han var ei ret lystig til Møde.

Med døde Kroppe blev Kringen strøed,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdoms Blod, som her udflød,
De Skotske Piger begræde.

Ei nogen levende Siel kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem
Der boe blant Norriges Fielde.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
See hver en Nordmand, som ei bliver heed,
Saa tit hans Dine den skue!

Edvard Storm.

~~~~~  
Pris 10 Dre.  
~~~~~